

Годишното спомоществование за вѣтрѣ въ Държавата е една лира турска, а за на вѣнъ отъ Държавата ся притурятъ пощенскитѣ разности. Спомоществованіето за шестъ мѣсяца е половина лира турска. Всяко спомоществование ся предпалаца.

Писма неосвободены отъ пощенски разности и неподписаны, не ся приематъ по никакъвъ начинъ.

ЦАРИГРАДЪ, 18 Априля 1875.

Неоспоримо е, чи печатъта е единъ отъ най могущественнитѣ дѣятелѣ за развитіето и напредъкътъ на сѣврѣменнитѣ общества. Но отъ друга страна безграничната свобода на печатъта, вджнолявана отъ разнитѣ страсти, които вѣликуватъ казанитѣ общества, ся превръща на растително и разрушително орждіе противъ разумнитѣ порядѣкъ и разумната свобода. Отъ тука ся ражда необходимостъ за по точно о-предѣленіе въ что състонъ свободата на печатъта, и кои сѣ границытъ, вѣнъ отъ които тя може да изгуби благотѣлното си вліяніе, и да ся превърне въ вредно и гибелно орждіе.

Въобще този въпросъ до сега всяка държава го е рѣшавала сама за себе, споредъ както е сѣдила за най добръ, или споредъ идентъ и направиленіето, които господствува въ вѣтрѣнната ѣ политика. При всяко това были сѣ случаи, въ които една държава е заявлявала исканіе отъ друга да тури подъ извѣстны законы періодическата си печатъ.

Представленіята, които германскитѣ кабинетъ направи послѣднѣ въ това отношеніе на белгійското правителство, ако и да нѣмаха такава заплашително значеніе за мирътъ на Европа, както нѣкои вѣстници прогнѣрѣха, по отъ друга страна постѣпка не е отъ малка важность. Тази постѣпка подига единъ важенъ въпросъ въ международнитѣ отношенія, въпросъ, който ся касае вече не до Белгія, а до всичкитѣ държавы въ Европа. Освѣнъ нѣкои частны случаи, за които ся оплаква берлинскитѣ кабинетъ, той, въ нотата на своитѣ посланикъ въ Брюссель обообщава въпросътъ, като ся изражава чи неоспоримо е споредъ международното право, какво една държава не може да дозволи на своитѣ подданици да смущаватъ вѣтрѣннитѣ миръ на една друга държава, и чи тя е обязана да бди, что то законитѣ ѣ да ѣ даватъ възможность да удовлетворява това международно обязателство. Най могущественнитѣ имперіи сѣ наредили своето законодателство въ този смисълъ и сѣ го допълнявали, ако ся е успѣшала пуждата. Общото на сичкитѣ държавы задѣлженіе е да не търпатъ, что то тѣхната територия да става огнище на нападенія насочены противъ спокойствіето на сѣвѣднитѣ държавы и противъ безопасностьта на подданицитѣ имъ, е обязательно още повече за една държава, които ся ползува съ правото на нейтралность. Строгоу почитаніе на това задѣлженіе е часть отъ мѣлчаливитѣ условія поставены предварително на нейнитѣ нейтралитетъ.

Белгійскитѣ министрѣ на иностранныѣ работы въ отговорътъ си ся изражава, че Белгія никога не е изгубила изъ видъ тѣя задѣлженія и ще продължава да ги изпълнява въ всичката имъ широта; при това тя, като уставна държава, е рѣшила основната задача на всяко съвременно правителство: съгласаваніето на порядѣкътъ и свободата; тѣтъя е могла да ся бори съ опасноститѣ, които заплашаватъ самитѣ основанія на обществото.

Втората нота на германското правителство явява на Белгія, чи сама Германия ще издаде законы противъ възможнитѣ опытанія на своитѣ подданици да смутатъ спокойствіето на сѣвѣднитѣ държавы, и капи Белгія да направи сѣщото, понеже нѣма сѣмѣнѣне, чи тя жѣлае да е въ добры сношенія съ своитѣ сѣвѣди. Освѣнъ това нотата о-

бощава въпросътъ, като казва, чи въпроситѣ, които породиха тази препирня интересуватъ не само Белгія, но всичкитѣ народы, които ся поставятъ за дължность поддържаніето на общитѣ миръ и добры отношенія съ сѣвѣднитѣ си народы.

Най сѣтѣ, споредъ най новы свѣдѣнія появлены въ *Найе Фрайе Прессе*, изъ Берлинъ трѣгнала нова нота за Лондонъ, Парижъ, Вѣна, Петербургъ, които капила правителствата англійско, француско, австрійско и русско да ся споразумѣтъ за приемианіето кунно на най сгоднитѣ мѣрки за защита на всяка отъ тѣя държавы сѣщю такива нападенія, каквито извыкаха исканіята предаваны на Белгія.

Нека приложимъ, при всичко това, чи споредъ станжитѣ разисканія въ англійскитѣ парламентъ, нѣмско-белгійската распрѣ ся счита вече като окончателно свършена. Друго нѣщо е, ако отъ нея ся пороиди другъ въпросъ съ международенъ характеръ.

По дѣлото на възсѣдиненіето на уніята отъ Холмската епархія въ западна Россія.

Отъ всичко, что прочитамъ въ европейскитѣ вѣстници, и отъ живостнитѣ и ядовититѣ разисканія въ католическитѣ органы по това събитіе, излиза отъ важностьта му е много по голѣма, отъ колкото бы помислилъ человекъ отъ прѣвъ пѣтъ. Дѣлото е чисто-религиозно; то не е лишено, при всичко това, и отъ голѣмо едно обществено значеніе.

Старитѣ русски области, които бѣхъ подпадали подъ владѣчество на Польша и въ крайтъ на XVI вѣкъ, чрезъ уніята съ Римъ, бѣдоха отцѣплены отъ православіето, въ дълговѣчното плѣненіе увариха си православнитѣ църковенъ обрядъ, народнитѣ си языкъ, и предапята на отцѣтъ си. Слѣдъ паденіето на Польша тѣзи области влизатъ въ съставъ на руската имперія и ся възсѣдиняватъ съ православната църква. Само Холмската уніятска епархія, поради особеното си политическо и географическо положеніе, бѣше останала до послѣднѣ врѣмѣ подъ зависимость на папата.

Като говорихмы въ листѣтъ си доста пакти за това събитіе, ный ся ограничихмы просто да дадемъ по него оня само свѣдѣнія, които не излизатъ вѣнъ отъ кръжътъ на дневнитѣ новины. Но то заслужава нѣщо повече. За насъ особенно, които не малко пострадахмы всеа-родно отъ католическата пропаганда, противъ която еще сѣмы принудены да отблъснуваме покушеніята и противъ цѣлостъта както на вѣрата ни така и на народностьта ни, по пространны нѣкои сѣжденія не бы были свѣсѣлъ излизати.

Намѣсто обаче всяки други сѣжденія, ный превождамы вкратцѣ самитѣ *сборный актъ на Холмското духовенство*, чрезъ който то рѣши на особено събраніе да ся оттегли отъ сѣдиненіето съ Римъ и да влѣзе пакъ въ нѣдрата на православната църква, отъ която бѣше ся отдѣлило другъ пѣтъ. Ето този актъ, който сѣрѣцамы въ русскитѣ вѣстници:

«Во имя Отца и Сына и Святаго Духа. Ный, по божія благодать, управляющій Холмската епархія, сборното духовенство и членове отъ духовната консисторія на грѣко-уніятската църква въ Полското царство, подиръ много сѣвѣщанія, пріехмы въ разсѣденіе ниже слѣдующего:

На всички насъ, събраны тука во имя Божіе, извѣстно е какво знаменателно и трудно время преживява по настоящему Холмската Епархія, която изяви стремленіе да устрои църковнитѣ си дѣла и да оздрави своето духовно благосостояніе. Религиозно — нравственный животъ на наството представлява поле, въ което ся довършва борбата на старитѣ и новитѣ църковногослужебны порядѣкъ, борба съ очевиднѣ превѣсъ на успѣхъ и на счастье кѣмъ преобразованіята въ духътъ на православіето,

както свѣдѣтелствува за това възсѣдиненіето съ православіето на много уніятски еноріе. Отъ друга страна, послѣдне-то посланіе на свѣтѣишаго Папа, което искаше отъ уніята-тъ да приематъ прежитѣ несвойственны на вѣсточныйтъ обрядъ нововлѣденія при богослуженіето, поставя насъ и намѣсто наството въ неизчислимы затрудненія, които вкратцѣ могатъ да ся изражатъ въ слѣдующитѣ точки: или да останемъ въ повиновеніе свѣтѣишему Папѣ, и съ това да нарушимъ кореннитѣ права на уніята чрезъ възстановленіето на латинизованный обрядъ, или да ся държимъ о старитѣ права на уніята, а така да бѣдемъ преслущива на папската воля и тогава намѣсто наството ще остане безъ свой началникъ. Но понеже наството безъ пастырѣ ся распрѣса, както ся говори въ Священното Писаніе: «пора-жу пастыря и разсѣются овцы стада» (Захар.:), то що остана намъ да сторимъ?

Гдѣ ли трѣсимъ духовныйтъ раководитель, който бы былъ за насъ и за на-шето наство орждіе за освѣщеніе и за изведеіе на божественната благодать? Всяко това ны побужда да подложимъ на виныately изсѣлдованіе какъ смѣ-длжны да постѣпимъ за «блага цѣркви» (Дѣян.: XX 21), за «спасеніе душъ» (Петр.: V 2), врученны на нашитѣ пастырски грижи и попеченія, и за мирътъ съ напата свѣсть.

Настоящето положеніе на епархіята има голѣмо корени въ едно далечно про-ищеніе и ся нахожда въ зависимость отъ самото възникновеніе на вѣтроученіето, на което ный ся являваны исповѣдницы и служители.

Отъ вѣстокъ, изъ греческата църква е възсияла свѣтлината на христіанската истина надъ славянскитѣ народы. Свѣгитѣ равноапостолы, Кириллъ и Методій, като проповѣдали еловото Божіе между Славянитѣ, превели на роднитѣ имъ языкъ Святого Писаніе и богослужебны-тъ книги. На сѣщитѣ този языкъ става послѣ проповѣда на Евангеліето отъ грѣцки священники посредъ Руссы-тъ при св. Владиміра който пріе христіан-ството изъ Византія; безкровната жѣртва, спрвождаема съ молитвы и съ пѣснопѣнія, ся приносѣ по чинитѣ на вѣсточна-та църква. Когато възник-на русското царство, православно — вѣсточното исповѣданіе голѣбоко проник-нува въ основитѣ на народнитѣ рус-скій животъ, сѣдинявасѣ съ политичес-китѣ и общественныи строй на царство-то, освѣщава семейныйтъ бытъ на рус-скитѣ, служи за источникъ на народното просвѣщеніе и развитіе. Русскитѣ видѣли въ своего вѣроисповѣданіе едно священ-но достояніе, които тѣ сѣ дължны да съхранятъ въ неизмѣнна чистота и цѣ-лостъ, а нмыто «Руссецъ» ся объедини и слѣ съ нмыто «православствъ».

Тѣзи истинны ясно сѣмъ ги сѣзнавали іерарсы, които, въ крайтъ на XVI вѣкъ, когато западна Россія, изсѣдствіе на разны несчастны събитія, ся подчини на Литва и на Польша, възпамятриха да сключатъ уніята съ Римъ, като угово-риха опредѣленно и точно неприкосно-венностьта и цѣлостъта на вѣсточното вѣроученіе и съхраненіето на всичкитѣ православенъ обрядъ, а ограничиха еди-неніето си съ Римъ само въ признаніето на папската власть надъ Западно-Рус-ската църква. Въ първобытната грамота, представена отъ епископѣтъ Поцѣй и Терлецкій 1595 година на папа Климента VIII е было исказано, чи русскитѣ іе-рарсы просатъ римскитѣ папа да мѣхъ остави вѣрата, таинствата и обрядытъ на вѣсточната църква, въ ничто да ги не нарушава и да ги остави както си е было въ старо врѣмѣ; и при сѣди-неніето на църквитѣ да подтверди, чи той и неговитѣ преемници никога не ще да нарушатъ тѣя условія. Само въ та-кѣвъ случай, т. е. когато всичко това ся приеми, западно-русскитѣ епископы упълномощавали Ипатія Поцѣя и Кирилла Терлецкаго отъ нихуно имя (епископѣтъ), отъ имя на всичкото духовенство и на наството да признае подчиненіето на папата, като на върховенъ пастырѣ на цѣрквата Христова. Първитѣ поборники на уніята не сѣ смѣляли, не сѣ ся рѣ-шавали да постѣпнѣтъ на религиознитѣ вѣрованія на народѣтъ, на богослуже-ніето на обрядытъ, като сѣ были увѣ-

ренны, чи, каквото и да е, подобно поку-шеніе ще сѣрѣшне единодушно и грозно опираніе отъ цѣлото населеніе. По слѣдъ това уніятскитѣ епископы, които въ ду-шата си были измѣнницы на народнитѣ интересы и на своего исповѣданіе подъ патискѣтъ на полянското правителство и подъ рѣководството на опеченитѣ въ питриси езуиты, постепенно измѣняватъ цѣрковныйтъ уставъ и увождатъ въ сим-волѣтъ на вѣрата притурката «и Сына» като забравили думитѣ на св. Апостола Павла (2 Тимоев. 1, 6, 7): «Вспомни-наю тебѣ возложеніемъ руку моею: не бо даде намъ Богъ духа страха, но силы и любви и вѣломудрїи».

Колкото хитро и да сѣ были намы-слены мѣркитъ за улавненіето на запа-дно-русскитѣ народъ въ примѣнитѣ на римското владѣчество и за ополчаваніето му, но на шире время, когъ ся прогла-си уніята, народѣтъ усѣтилъ вѣтрѣннитѣ смисълъ на извършеното събитіе: въ сѣдиненіето си съ Римъ той видѣлъ не само подчиненіето си на римскитѣ епис-копы, а посягательство на чистотата на вѣсточното исповѣданіе, на основата на народнитѣ животъ и на народностьта; той разбралъ, чи уніята ся касае не само до вѣроисповѣданіето, а е насочена за сѣврѣшено погнѣзаніе на Рус-скитѣ и за истребаваніе на самото имъ имя, — чи обрѣцаніето въ уніята трѣба да доведе слѣдъ себе преминваніе въ католичество, а сѣтѣтъ пѣлно и сѣврѣ-шенно ополчаваніе. Отъ това е страши-ното ожесточеніе, което показа мало-росскійскитѣ народъ е ще отъ начало кѣмъ уніята и даже кѣмъ името «Уніа-тинъ»; отъ това сѣ страшинитѣ опусто-шители междуособны боеве, въ които сѣ правены нечужды жестокости отъ дѣлѣтъ страны. Тежкото това время е пережила и Холмската земля, която ся е отличавала съ особена твърдость и постоянство въ православіето, особенно въ тѣя мѣста, които сѣ влѣзнали въ Сѣд-лецката губернія.

Много нечелны и горестны събитія пѣлнѣтъ страницитѣ на исторіята на у-ніята, които извыка отъ страна на пра-вославнитѣ ожесточена религиозна бор-ба. Нашитѣ прадѣды сѣмъ ся борили, стра-дали и умирали за чистотата и цѣлостъ-та на своята православна вѣра. Вѣчна память на великитѣ подвижники отъ то-ва врѣмѣ, които съ добротѣтъ си подви-гъ сѣмъ подвизавали за правото дѣло, и на смѣреннитѣ еноріейскі пастыре на цѣрквата, които, като были лишены отъ свѣтлината на образованіето и доведены до униженіе състояніе, сѣмъ стояли твърдо за вѣрата и за народностьта, и отъ порабожденіето и разорено насѣлѣ-діе на отцѣтъ си спасихъ неприкосно-венно сѣзнаніето за единството на рус-ского племѣ и на завѣщанната отъ пра-дѣдытъ вѣра.

И толкова побече сѣмъ потребны были усилія и самопожертвованія отъ страна на дѣятелитѣ на православіето, колкото по настоятелно и по смѣло сѣмъ дѣйстви-вали поборницитѣ на уніята.

Сѣтѣтъ важнитѣ тойзи актъ излага какъ Мало-Россія е спасена отъ наде-женіето на уніята, какъ, слѣдъ паденіе-то на Польша, въ царствованіето на Ека-терина II, ся повърнали въ православіето до два милиона уніята, какъ пѣтъ сѣтѣтъ въ 1839 година и другитѣ западно-рус-ски уніята ся отрѣчатъ отъ уніята и ся повръщатъ въ лоно на православ-ната църква. Но не такава была сѣдба-та на Холмската земля, която е была нѣкога крайнина на русското Галиц-княжество, и по особенны политически обстоятелства отъ старо врѣмѣ подпа-дала подъ Польша, а заедно съ полянско-то царство влѣзла въ съставъ на Рус-ката имперія въ 1814. И при това по-ложеніе сѣдбата на Холмскитѣ уніята не ся измѣнила.

Най сѣтѣтъ, послѣдствіе на многоброй-нитѣ преобразованія извърнены въ цар-ствованіето на императора Александра, народѣтъ и духовенството ся свѣсѣ-аватъ отъ тѣзи благотѣлнія, между които на първо мѣсто е униженіето на ро-бетство и на неволята, въ които ся на-хождаха населеніята въ Полянското цар-ство. Уніятското духовенство въ Холм-ската епархія добыла възможность по-винмательно да обсѣди своето положе-

ніе и по ясно да сѣзнае своитѣ о-шенія и обязанности кѣмъ наството. То ся проликло голѣбоко съ библей-тѣ изреченія: «Горе пастыремъ, погубляюмъ и расточаюмъ овцы на-моѣя, рече Господь» (Іер. XXIII, 1 «се Азъ на пастыри, и взнуху о-моихъ отъ руки ихъ» (Іезек. XXXIV 10), и пристѣжи да ся повърне съ и-вото си заедно въ лоно на пр-славната си праотческа цѣрква.

За това, въ темны и сѣрдечны мѣ-нія, като призоваватъ на помощь б-дѣтѣта Господа Бога и Спаса нашъ Иисуса Христа, който е Единъ истинъ и непогрѣшный Глава (Ефес. I, сѣщо V, 23, Колос. I, 18) на ед-истинна сборная цѣрква, и святаго совершающаго Духа, подписавшитѣ тѣтъ рѣшаватъ твърдо и неизмѣн-но:

1. Да признаватъ изново единствѣ на цѣрквата си съ православната ка-лическа вѣсточна цѣрква, и за тои-пребѣдѣтъ за напредъ заедно съ и-решното имъ наство, въ единовѣрїе свѣтѣишитѣ вѣсточны православны-триарси и въ послушаніе на свѣтѣи-титѣ православенъ Всероссійскій сино-

2. Да просатъ Императорѣтъ да пѣмне това тѣхно намѣреніе подъ с-покровителство и съ высочайшето благоусмотреніе и държавна воля спосѣишествува за неговото испол-неніе.

За увѣреніе на това, казватъ на св-шѣкъ подписавшитѣ, ный вси: укрив-лющій Холмската епархія, собори-духовенство и членовѣтъ на духов-но-консисторія тоя соборный актъ подтв-ждаваны съ своерѣчнитѣ си подписъ за удостовѣреніе за общото на това-гласіе прилагамы своерѣчнитѣ обя-вленія отъ духовенството на еноріитѣ.

Писано въ градъ Холмъ, въ лѣто-воплошенія Бога Слова хилѣдо ось-еотинѣхъ седмѣдесѣтъ и пѣто, февруа-18-й день.

Една депутация отъ Грѣко-уніятѣ въ Сѣдлецката губернія по дѣло на възсѣдиненіето подала на импер-аторѣ-тъ въ Петербургъ слѣдующій-адресъ:

Ваше Императорско Величество.

Съ тренѣтъ пристѣпѣмы въ твой чертогъ, възлюбленный Монархъ, за-снемемъ при твоитѣ позѣ много на-прегрѣшенія тебѣ; съ надежда дѣрзае-да представимъ предъ твоитѣ царскі оч-като ся уновавали да прочтемъ въ ни-отеческо прощеніе и всемилостивѣи-забвеніе на нашитѣ прегрѣшенія, кои-сѣмъ още свѣжи на памятьта ти; съ лю-бовъ ти приносимъ, великій Господарі-чувства на неизрѣченна благодарностъ за всичкитѣ велики благотѣлнія, кои-си излияхъ на насъ и които довършвали сега чрѣзъ высочайшето ти сѣзволеніе да ся възвѣрне въ лоно на рожден-ната тебѣ и намъ православна цѣрква.

Три вѣкове ные сѣмы въ духовен-плѣтъ на чуждѣврїето, което е изостри-вало сичкитѣ си усилія, за да сѣбеа-искорени сичкитѣ врѣзки, които сѣмъ свѣрзвали съ тебе, Господарю, и съ на-шето велико отечество. Нито языкѣтъ-нито преданіята, нито памѣта вѣра-ничто не ся пощади отъ чуждѣврїето-само нашитѣ сѣрдца оно не може да-плѣби; намѣсто сѣрдце всецѣло сѣкогѣ-е принадлежало тебѣ, възлюбленный нашъ-отецъ! А ако нашитѣ разумъ колебаемъ-отъ непрестанныи стремленія, чужды на-русскитѣ духъ, и да ны е свѣрщалъ отъ-правыйтъ пѣкъ на врѣмѣ, и ны е дѣр-жалъ до днѣсь въ веригитѣ на иновѣ-рїето, то кому ты не тебѣ, Господарю, сѣмы обязаны за окончательното избавле-ніе отъ това позорно иго.

И тѣй прости, великій и всеславный-бѣлый царь, възлюбленный отецъ осво-бодитель нашъ, прости ни невольнитѣ-ни заблужденія, милостиво прѣими излія-ніето на безпрѣдѣлнѣти ни любовь кѣмъ-тебе, и дай ни, на възвѣрналитѣ ся кѣ-тебѣ, сынове твои, мѣсто въ любве-обияното ти сѣрдце.

И тѣй днѣсь послѣдовательно едно по-друго ся вѣстановявали въ западна Рос-сія окончательное вѣроисповѣданіето, ко-е-то издревле е внесло въ тѣзи страны-свѣтлинѣтъ на Христовото ученіе.

дането на двамата Императори
в Венеция.

ва свиждане ся обнародваха
латин и много и пространно ся
по този случай. Като ся пыта
причина това просто срѣщане
тро-Унгарскитъ владѣтели съ
жйтъ царь произведе толкозъ
о впечатливи и даде поводъ на
на многочисленны разсѣяни,
скитъ вѣстникъ *Итали*, който
ва въ Флоренция, обнародва слѣ-
а многоважна статія :

предлежи тука просто за взаим-
ѣтвѣ и за здравия; има нѣ-
ече: двамата владѣтели показяха
Европа чи, между Австрія и И-
а напредъ съществуватъ врьз-
ито нищо въ свѣтътъ не ще мо-
разруши, защото имать за логи-
основа взаимнытъ интересы на
ѣржавы, искренността на гла-
ѣ на двѣтъ првствителства и ува-
което всяка една отъ двѣтъ на-
си — Австро-Унгарска и Итали-
— исповѣда за преждевѣшнытъ си
никъ, станалъ днесъ съюзникъ и

и съмѣни чй ный живѣемъ въ
звѣрвдна епоха. Може чловѣкъ
провыка съгласно съ поетътъ чй
велика сѣдба почнува, а друга ве-
ѣдба си свърши. Старыйтъ свѣтъ
ополн : развалината му е оконча-
и непоправима. Единъ новъ свѣтъ
налъ, свѣтътъ на цивилизацията и
бодата.

това значително и вслѣко пре-
ваніе, което ся извършавя въ Евро-
ники гледатъ чй ся възражда —
да ся съ величественны размѣры
лицето, което видѣ Европа, за
години, въ средината на осем-
итыйтъ вѣкъ — зрѣлицето на вла-
стоящи на чело на народытъ си
ю да развиватъ нравственното и
алното имъ благоденствіе, но да
ководятъ къмъ по добры сѣдбини и
дравяватъ установленіята и за-
ѣтъ, които отговарятъ най много на
тъ и на интересытъ, които сж
на новытъ времена.

пксандръ II — Русскійтъ импера-
— като ся въсклчи на единъ про-
испытанъ отъ огромны злоча-
ся посвѣщава на трудытъ да въз-
зи общественно имперіята си ; въ
гожава робството, преустрояаа ад-
страція, преобразува сѣдебнытъ
ювенія, основава закѣтытъ сѣдн.
иготоявява постепенно народытъ си
овъ пѣтъ въ напредѣкътъ.

рманскійтъ императоръ ся туря на
на политическото движѣніе, отъ
о имаше да произлѣзе обединеніе
ерманія, и прогласява велегласно
ювата имперія, на която е той на-
никъ, трѣба да е силенъ элементъ на
ювѣсіе и на миръ.

встро-Унгарскійтъ императоръ, като
ѣди народытъ си съ свободны уста-
ненія, подмлади старата имперія и я
готви за высоки сѣдбини, които ѣ
допозва бѣдѣщето.

Италия, найсетѣ, като стана, слѣдъ
козъ вѣкове, единъ свободенъ народъ,
а друга цѣль въ стараніята си, освѣтъ
влѣзе като элементъ на съгласіе и
миръ въ концертътъ на европейскитъ
ы, и ся счита благополучна коцмичъ
ствіеіто ѣ може да ползува триумфътъ
праведнытъ идеи и на свобододолю-
вытъ начала.

Ето що гледа свѣтътъ съ голѣмо о-
даніе, и що кара всички да гледатъ
бѣдѣщето съ такава тишина и съ
кова спокойствіе, каквыто, отъ нѣколко

въ това дѣла миръ и на цивилиза-
ція, на което символѣтъ и потвържде-
ніеіто ся съгледатъ въ посѣщеніята,
които направиха на италианскійтъ царь
австрійскійтъ императоръ и императоръ-
скійтъ германскійтъ принцъ.

Като влѣзе въ новата фаза, която ѣ
даде едно правилно правителство, Фран-
ція постѣли рѣшително да завоевае прав-
ственното и политическото положеніе,
което ѣ прилича на свѣтътъ. Да оста-
вимъ на страна притязаніята за върхо-
венства, които быха толкозъ гибелны на
онѣзи, които ги имаха. За напредъ,
никой народъ, колкото силенъ и да е,
пѣма вече право да иска какво-годыъ по-
литическо върховенство върхъ другитъ
народы. Но всякъ народъ има право да
трѣси да има онова законно вліаніе,
което търпятъ идентъ. които пред-
ставлява то, както и ролѣта, която Про-
мыслѣтъ му е опредѣлилъ въ общото
дѣло на цивилизацията.

Така, врьзкитъ, които сж ся поста-
вили между Италиа, Австрія и Германія
предвѣщаватъ онѣзи, които ще ся стег-
натъ между тѣзи силы и Франция.

Ето защо чловѣкъ бы ся лгалъ у-
жасно ако мысли чй, въ тѣзи посѣщенія,
Франція има да сѣзрѣ зпѣливаніе за
осамотеніе. Не; свободната Франція вля-
за по необходимость въ концертътъ на
народытъ, които сж свързаны за съхра-
неніеіто на мирътъ и за развитіеіто на
напредѣкътъ.

Тѣй значеніеіто на свижданіеіто въ Ве-
неція е еще единъ элементъ за съю-
зътъ на мирътъ, който позволява на на-
родытъ да си врьвятъ спокойно въ пѣ-
тътъ на нравственното и на веществен-
ното благоденствіе и въ пѣтътъ на по-
литическитъ напреднованія, които сж въ
сѣщето време освѣщеніе и оздравле-
ніе на всичкитъ завоеванія на циви-
лизацията.»

ПО НѢМСКО-БЕЛГІЙСКАТА РАСПРЯ.

Распрята между Белгія и Германія, ако и
да ся уталожи по настоящему послѣдствіе
на размѣненітъ помежду двѣтъ правителства
разясненіи, видѣся, при всѣчко това, чй не е
изгубила всичката си важность еще и въ са-
мѣтъ ползуванничъ вѣстници на Германія.
По поводъ на нотата отъ 22 януарій (3 фе-
вруарій), която ся бѣ съобщила на белгій-
ското правителство отъ страна на берлин-
ското, и въ която ся привличае вниманіеіто
на първото върху языкътъ на нѣкои си Бел-
гійски вѣстници спрямо Германія, както и
върху поставкитъ на ултрамонтанцѣтъ, ся
подпиша доста многочисленны разсѣяни въ
европейската печать, а най вече въ герман-
ската и белгійската печати. *Порѣдъ Дайче*
Алгемайне Цайтунгъ, който мнува за полу-
официаленъ органъ на князя Бисмарка, обна-
родова по този въпросъ между многото дру-
го и слѣдующата забѣлжителна статія :

« Белгійската вобще печать, казва този
лестъ, и не само ултрамонтанската, ся изра-
жава за нотата отъ 3 февруарій (н. к.) тѣк-
мо както и французската. Този послѣдния
враждава противъ Германія и никакъ не ся
чудимъ ако тя, съ хитростъ обыкновенна въ
преніята на вѣстницитъ, прогласява чй нѣм-
ското правителство гледа съ криво око сво-
бодата на печатъта и иска да ся намѣси въ
вѣтрѣшнытъ работи на Белгія.

Имамы право да ся надѣемъ чй белгій-
скитъ вѣстници ѣмаше да забравятъ какво
Германія бы всякога добра съсѣдка и при-
ятелка на Белгія, и чй тѣ щѣха да оцѣнятъ
поставката на нѣмското правителство по
правилно и по съобразно съ дѣйствител-
ността.

Нотата отъ 3-ий февруарій ѣма никакъ
за цѣль вмѣшателството на Германія, но, на-
противъ, защита противъ белгійското вмѣша-
телство. Белгійски епископы зеха участіе въ
религиозната борба въ Германія, като обя-
родваха посланія, които не щемъ да въ-
произведемъ днесъ; отъ друга страна бел-

Ако Белгія бѣше спозволила нѣщо по-
добно въ вѣтрѣшнытъ борбы на Франція,
французското правителство бы постѣпило съ-
вѣстѣмъ другоаче, и въ всякій случай то нѣ-
маше да ся ограничи просто да отправи е-
дна нота прѣтелека.

Пріемѣтъ, който намѣри въ белгійската пе-
чатъ германската нота, ще видонѣмъ, какъ-
то ся научаваме. расположеніята, които има-
тъ германското правителство въ размѣнява-
нытъ по този въпросъ разясненія, и ще на-
прави продълженіеіто нѣтъ необходимо. Като
ся предвадимъ да вземемъ участіе въ
тѣхъ, нуй отхвърлямы погрѣшното оцѣненіе,
което ся разноси по Европа, чй ужъ ный
Панцѣтъ смъ гледали съ криво око белгій-
ската печать.

Белгійската печать трѣба да гледа като на
едно заявленіе на почитъ къмъ нея това тѣ-
тъ чужденцытъ ся занимаватъ съ статіи въ
и не е, мыслимъ, противъ висококо назна-
чіе на печатъта да зима тя съ не предубеде-
нъ участіе въ една подобна распря, до
гдѣто ся намѣри дѣкътъ на неспрѣтното по-
ложеніе, което предизвика това разсѣяніе.»

Кельнше Цайтунгъ, такожде единъ отъ
първытъ нѣмски вѣстници, по който въ всич-
китъ почти въпросы показва забѣлжителна
независимостъ спрямо политиката на князя
Бисмарка, ако и да припознава, въ една ста-
тія, чй въ нотата отъ 3-ий февруарій не ся
говори за белгійската печать както сж го
разбрали въ Белгія, прилага обаче въ сѣща-
та статія и слѣдующето — и то по поводъ
на горната статія на *Порѣдъ Дайче Алгемайне*
Цайтунгъ.

« Защо, казва *Кельнше Цайтунгъ*, защо
германското правителство ся гръжи толкозъ
за онова, что ся пише въ белгійскитъ вѣст-
ници? Намѣтъ свѣтъ канцеларій князь Бис-
маркъ много лесно ся раздражава отъ ста-
тіитъ на мѣстната и на чуждата печати. Въз-
можно е, наистина, да утвърди нѣкой чй Гер-
манія трѣба да земе подъ по серіозно вы-
маніе пѣлѣстнитъ на ултрамонтанцѣтъ пе-
чатъ въ Белгія, защото това царство ся у-
правлява отъ едно ултрамонтанско министр-
ство което бы могло, ако щѣше, да накара
пріятелитъ си въ печатъта да ся изражаватъ
съ единъ начинъ по умѣренъ. Но вліаніеіто
на епископытъ и на духовенството върху
ултрамонтанската печать е много по силно
нежели вліаніеіто на правителството. При това
намѣ е твърдѣ мажно да сѣзремъ важностьта,
която може да има за Германія белгійската
печать, като говори тя на два языка намѣ не-
понятны.

За голѣмата часть отъ германскійтъ на-
мѣръ, белгійскитъ вѣстници не съществуватъ,
а нашата ултрамонтанска печать не пише
нежели другоаче отъ белгійската ултрамонтан-
ска печать. Както и да е, въ Германія и по
цѣла Европа, гдѣто ѣмаше неспрѣтели, об-
щото желаніе е да ся даде край на този
въпросъ.»

ФРАНЦИЯ

Исвѣстнытъ французскійтъ публицистъ, г.
Емиль де Жирарденъ, който, при всичкитъ
си особенны нѣкои мнѣнія, краснъ обаче и
често съживява съ искусството си перо фран-
цузската журналистика отъ четъредесѣтъ го-
динны насамъ, обнародва послѣдне въ вѣст-
никытъ *Ла Франс* слѣдующата забѣлжи-
телна статія :

« Онова, отъ което имамы да ся плашимъ,
то не е славолобіеіто на императорътъ Вил-
хелма, удвоено съ бляскъ отъ князя Бисмар-
ка, то е умѣренностьта му.

Славолобіеіто му бы было най силнытъ
нашъ съюзникъ; умѣренностьта му бы была
нашътъ най страшенъ врагъ.

Ако Германія е умѣрена, ако опоеніеіто
ѣ отъ побѣдата не я пораскати, нека пла-
чемъ за Елзасъ! нека плачемъ за Лорена!

Ако обаче ставаше противното, ако, си-
рѣчь, Германія, безсилна да ся спре на стрѣ-
мината, която повлича обыкновенно завоева-
телитъ, заплашаваше Белгія, заплашаваше Го-
ландія, заплашаваше Триестъ, нека си припо-
нимъ... и нека прекратимъ съзвѣтъ си!

Нашето поведеніе е ясно и чисто пред-
намерѣно.

— Но най постѣ, продължи дѣло Дю-
ранъ, който почна да губи търпѣніе, трѣ-
ба, при всячко това да ся заловимъ за
нѣкоя работа. Земи та шій, то не е маж-
на работа; по добръ случай такачѣтъ до-
несе вчера единъ топъ платно; скрой чар-
шавы и пѣцкиры.

— Да сѣишъ тоя платно? . . . Но съ
това азъ ще си обода прѣсетѣтъ.

— Уредихмы я! че какво най сетѣтъ,
ся научила ты въ пансіонътъ?

— Азъ ся научихъ да вѣзя съ копри-
на, да плѣтъ съ бисеръ кеесин, и да шар-
я чехли съ хубави цвѣта.

— И това ли наричатъ вий шивъ въ
пансіонътъ? Дѣдо Дюранъ излѣзе много я-
досавъ. Марія подкачи съ начинъ по кро-
тѣкъ, но и тя не сполучи нѣщо повече.
Тя накарваше дѣщеря си да врьши ту
една, ту друга нѣкоя сп легка селека ра-
бота, за да я прѣучи по легка-легка; нѣ
Елисавета вѣничко вършеше неволно и
невесело. Ако я пращаха въ градината
да набере овоція, или зеленчукъ, отъ
слѣнцето я заболяваше главата. А кол-
кото да ся приближи до кравѣтъ или до
другитъ добытъкъ, не трѣбаше нито да
ся помисли; тя много ся страхуваше отъ
тѣзи *лошавы и грозны животны*!

Разумѣва ся лесно, че една мома, ко-
ято е живѣла нѣколко години въ единъ
хубавъ Парижскій пансіонъ, забравя пол-

на, никакътъ предлогъ, съ които ся да заблуд-
печатъ да може да ся служи за да заблуд-
мѣніеіто на Европа върху нашитъ намѣренія.

Да не правимъ нищо което бы трѣбало да
крѣмѣтъ, и да не крѣмѣтъ нищо отъ онова, ко-
ето вършимъ.

По каквыто въпросы и да е, нека отбѣ-
ваемъ внимателно борбытъ за вліаніе не само
съ новата германска имперія, но и съ всич-
китъ други силы безъ разлика между велики
и малки. Нека си припомнимъ чй всичкитъ
чужды вмѣшателства, даже и оцѣзи, които
ся увѣщаватъ за време съ успѣхъ, ни сѣ
были гибелны.

Да ся ограничимъ исклучително въ това
правило:

« Всякій у себе, всякій за правото си».
Да си стоимъ у дома, но нека вършимъ
у дома си спокойно онова, което имамы пра-
во да вършимъ.

Имамы право да имамы добра войска, тѣй
както имамы право да имамы добры финан-
ці; нека я имамы безъ бързане и безъ ба-
вене,

Имамы право да имамы отбранителны крѣ-
пости; да ги имамы.

Благоразуміеіто заповѣда твърдостъта по
често отъ колкото да я исклучава.

Да смъ благоразумны безъ да престанемъ
да смъ твърди.

Първытъ канцеларій на Германската им-
перія ся намѣрва въ борба съ германското
духовенство; това е негова работа, то не е
наша. Патриотизмътъ запрещава на француз-
ската печать да ся мѣси въ нея.

Да сѣзрѣдоточимъ върхъ себе си всичката
сѣ дѣятелность, всичката си бѣдотелность.

Имамы безбройны злоупотребленія да ис-
кореняваме; нека ги искоренимъ.

Имамы належащи преобразованія да из-
вършимъ; нека ги извършимъ.

Чуждытъ желѣзны пѣтища и сѣперничес-
ко кораблеплавеніе, чрезъ, сравнително,
низката цѣна на разносикитъ имъ за преноса-
не, угрожаватъ нашата промышленность и
нашата търговія съ единъ промышленнъ и
търговскій Седанъ; нека ги предпазимъ отъ
тази опасность; нека самонадѣянната немар-
ливность, която ны погуби военно, да ны не
погуби промышленно и търговски.

Нашата мръжа желѣзенъ пѣтъ, който трѣ-
бане да ся свърши еще преди десѣтъ годи-
ны, защото нито пары нито раѣцъ липсуваха,
е еще недовършена; да я довършимъ.

Нашето вытѣшно кораблеплавеніе по голѣ-
мытъ рѣки и по малкитъ, както и по кана-
лытъ, което бы ни направило толкозъ много
услуги, ся намѣрва въ мъртвешко състояние;
да поправимъ това.

Колкото повече ще смъ и ще ся показва-
мы заловены дѣятелно и исклучително съ на-
шитъ собственны работы у дома си, толкова
по малко плащанната отъ г-на Бисмарка пе-
чатъ ще може да ны закача; достѣтъ ѣ ще
бѣде лишѣтъ отъ точка опоры.

Сама Германія ще си каже чй, като фран-
цузытъ не чакатъ отмщѣніе освѣтъ отъ нейно-
то опоеніе, то да ся обдѣржа на неопредѣлен-
но време, безъ нужда и безъ потреба, една
войска, която оставя землята безплодна и съ-
сипва държавата, това ще каже да ся тѣе
платното на Франція, а да ся ослабѣва Гер-
манія.

Не е възможно чтото истината, даже и въ
Берлинъ, да закѣснѣе да не излѣзе на явѣ
предъ всички, ако французската печать ся
наеме, както ѣ прилича, да я защищава стѣн-
ка по стѣнка и да не търпи чтого тя, волю
или неволю, да ся искрѣвива отъ чуждата
печать, плащана или измамѣна.

Не е достаточнo гдѣто мѣжѣхмы да ся
ползуваме отъ урокътъ, който ны ся даде
презъ юлій 1870, и гдѣто, презъ апрілій
1875, спечелихмы първата битва, битвата на
общото мнѣніе, битвата на вѣстницитъ; тре-
ба да слѣдваемъ да бѣимъ; трѣба постоянно
да противопологамъ вѣстановѣната истина
на преправѣната истина.

Печатъта тогава само е сила, когато не е
измама или заблудженіе безпрѣкословно.

Що може мракътъ противъ свѣтлината?

— Нищо.

— Що може свѣтлината противъ мракътъ?

— Всичко.

Нека бѣдемъ истината! Нека бѣдемъ свѣт-
лината!

скитъ работы; но ако тазъ млада дѣво-
ка ся подчиняваше на божійтъ промыселъ
и желѣсаше искрено да угоди Богу, ако
тазъ мома обичаше христіански родители-
тъ си, тя лесно щѣше да ся рѣши да ся
покори на онова, което Богъ ѣ и родители-
тъ ѣ изискваха отъ нея.

По злостѣіте, Елисавета не бѣше бого-
боязлива, или поне добрыйтъ начала, кои-
то ѣ бѣха внушили въ дѣтството ѣ, бѣ-
ха изчезнали въ едно тригодишно-винов-
но немареніе. Трѣбаша нѣкое голѣмо зло-
шастіе, или нѣкой впечатлительнъ при-
мѣръ за да ся съживи въспоминаніеіто на
прѣвытъ уроцы. Добрый пастыръ, който
не пренебрегава нищо за да докара въ
правый пѣтъ заблудѣната овца, ѣ прати
и едното и другото.

Три мѣсяцы бѣха ся заминали отъ до-
хожданіеіто на Елисавета, и ти, вышѣто
да ся съобрази съ сѣдбата си, напротивъ,
я проклинаше всякій денъ повече и пове-
че. Въ всячкото това тримѣсячно разсто-
яніе Марія плачеше и ся молене Богу
дало дѣщеря ѣ ся промѣни; Единъ денъ
ненадѣино писменосѣцѣтъ на селото влѣ-
зе у Маріини, и извади отъ кутията си
едно чрезмѣрно голѣмо писмо съ три че-
рны печати. *На Господина Дюрана, земе-
дѣлицъ въ Боми, области Па-де-Кале*»
каза, като прочете надписътъ; заповѣдай,
дѣдо Дюранъ; отдавна не съмъ пріелъ пи-

словецъ, отъ което извличамы слѣдующето:

« Ще поговоря, казавъ той, не като ма-
нистръ, но като членъ на камарата... Бор-
бата противъ съхранилѣната католическа
партія за такъвъ характеръ чтоо нашето Е-
вангеліе ся угрожава отъ панството, а на-
шето спасеніе зе да ся туря по доду отъ вся-
каква политическа идея. . . . Що е католичес-
ката църква земена въ цѣлостъта си? Тази
църква е Папата, и когато говорите за пра-
вдинитъ на католическата църква, вий цѣхъте
да ся изразите по право, ако казвѣхте: пра-
вдини на папата. Преди ватиканскійтъ синодъ
вий можѣхте да мыслите другоаче, но не ѣ
днесъ. Всички ный познаваме твърдѣ добръ
догмытъ и църковното учреждение на католи-
цизмътъ, чтоо всички знаемъ чй католиче-
ска църква въ истиннытъ смѣслъ не сѣмѣ-
ствува въ Пруссія. Преди ватиканскійтъ си-
нодъ можѣхмы да мыслимъ чй прусскитъ е-
пископы бѣха съгласны съ насъ; но отъ ва-
тиканскійтъ синодъ Папата замѣсти самъ е-
пископытъ, а епископнитъ сж просто обла-
стны намѣстници на Папата, защото посѣ-
пиша да жертвуватъ убѣжденіята си, като
не рачатъ да мыслѣтъ различно отъ Папата.
Войникытъ има поне право, ако и да е подчи-
ненъ, да размисли чй заповѣдала, която знае,
е неумѣстна; епископнытъ обаче нѣматъ нищо
това право: тѣ вѣрватъ чй ако си позволѣтъ
да разсѣдятъ отъ себе, ще погубатъ душыта
си. Азъ не разбирамъ, прочее, какъ г-нъ
Кайстъ Роговъ, единъ отъ представителитъ
въ камарата, който ся е занелъ толкозъ мно-
го съ богословіеіто, може, при едно такова
състояние на работытъ, да говори за църква.
. . . . Ако сѣдѣвамъ Папата, азъ опростава-
вамъ душевното си спасеніе, по причина чй
като не съмъ Католикъ, той не располагѣ за
него. Апостолъ Петъръ не бѣ моногрьшникъ.
Папа, защото той ся раскан за погрѣшникъ
си, нѣщо, което не може да направи непо-
грѣшимыйтъ Папа» (смѣхъ и одобреніе).

ПО ТЪРГОВСКИТЪ ДОГОВОРЫ.

Въ горнята называема англійска кама-
ра, или камарата на Лордовѣтъ, станалъ
послѣдне дума за въпросътъ по търгов-
скитъ договори на дунавскитъ княжества
съ чуждытъ силы. Министрътъ на иностр-
аннытъ дѣла, лордъ Дерби, принуденъ
да ся изясни върхъ поведеніеіто на англій-
ско-то правителство въ този въпросъ ка-
завъ онова, което бѣ развилъ другъ пѣтъ
въ долнята камара, и за което ный гово-
рихмы во время. Лордъ Дерби повторилъ
да каже чй всичкитъ силы съгласно при-
познаватъ чй княжествата имать право да
склучаватъ нѣкои спогодбы. «Въпросътъ
състои само въ това, приложилъ той: да
ли въ тѣзи спогодбы влизатъ и търгов-
скитъ договори. Австрійското правител-
ство утвърждава чй тѣ влизатъ. Ный, ли
вѣничката ни добра воля, смъ на против-
но мнѣніе. Прилагамъ само чй всичкитъ
силы сж съгласны чй, стига само право-
то, което има Румѣнія въ този случай,
да е законно, то ѣма никаква повреда
отъ упражненіеіто му, и азъ вѣрвамъ чй,
ако ставаше възвѣнанъ къмъ Выс. Порта,
тя не бы ся отказала да прѣдврди про-
бата. Въпросътъ, слѣдователно, ся огранича
въ това: нѣкои си отъ великитъ силы са
на мнѣніе чй Румѣнія илиа това право
безъ потвържденіеіто на Портата, когато
ный смъ на противно мнѣніе; при всѣчко
това всякога казахмы чй смъ расположе-
ны да съвѣтваемъ на Портата да устѣжи.
Азъ не мога да гледамъ на този въпросъ
като на европейскій въпросъ, или като на
такъвъ, който представлява серіозна опа-
сность.

Импараторскійтъ германскійтъ принцъ ся
пріе въ Италиа съ подобающа честь, о-
собенно въ Флоренція и въ Неаполѣ. Ка-
то пристигналъ въ послѣднытъ градъ, ѣ
право отишелъ въ палатътъ, гдѣто бѣ
пріелъ отъ Викторъ Еммануила съ най
сърдеченъ начинъ; князьтъ пріелъ пока-
ваніеіто отъ стѣрна на италианскійтъ кралъ
на гости въ палатътъ.

Викторъ Еммануилъ въ отговоръ на са-
морѣчно писмо отъ Императора Вилхел-

смо отъ толкозъ далечъ; то иде отъ Америка.
— Отъ Америка ли! извика Елисавета
като скокна и отиде при баща си, а
да видимъ! я да видимъ! о Боже!

— На, чети ты сама, каза Дюранъ, азъ
не обичамъ да четж писма запечатаны
съ черенъ печатъ. Елисавета распечата
набързо писмото и го разгѣна. Въ него
ся намѣри друга една голѣма книга. Та-
зи книга бѣше завѣщаніе. Писмото пакъ
бѣше отъ французското консулато въ Сенъ-
Луисъ. Елисавета го прочете съ висока
гласъ:

« Господине!

« Азъ бѣхъ пріятель, прѣзъ цѣлы двѣ-
сѣтъ години, на Господина Филиппъ Дю-
ранъ, вашій братъ. Той въ този островъ
прѣзъ много время врьта търговія съ че-
стность и сполука. Преди десѣтъ години
по апрілій мѣсяцъ той ся бѣше рѣшилъ
внезапно да тргне за Европа. Съ тѣхъ
цѣль, той прибра едната часть отъ капи-
талитъ си за да я земе съ себе си, а у-
правленіеіто на другитъ си имотъ остави
менѣ. Когато бѣше вече да тргне, той
ми подаде и една запечатана книга, съ
порѣчка да я не отворя, освѣтъ слѣдъ
години, ако въ вѣничкото това время
чужъ нищо за него. На първытъ денъ
послѣдній апрілій ся свърши десѣтата го-
дина отъ тргѣваніеіто му, и като ѣмашъ
никакво извѣстіе за него въ това разсто-

Една денеша от Атини извества, че на 16 Априля станало въ Пелопонез землетресение, по слѣдствие на което се срушила една голѣма црква, като сж извършавало въ неж божественната литургия; 47 души от това умрѣли, а 37 ранени подъ развалинитъ на црквата.

— Последне ся поминал въ Дармштатъ извѣстный рускій дипломатъ баронъ Бруновъ. Покойникътъ влѣзълъ на служба въ министерството на инострнитъ дѣла на 1818, и въ длѣгата си дипломатическа дѣятелностъ той ся еотличавалъ съ умѣренната си, примирителна и възвышена политика. Великитъ преговори, въ които той е зималъ участіе, важнитъ интереси повѣрвани на голѣмата му опытностъ спечелватъ на неговото име почетно мѣсто въ дипломатическитъ лѣтописи на Россія.

Извѣстиятъ отъ Парижъ по телеграфъ, и досегашнитъ французскій посланикъ въ Цариградъ, копъ де Воге, ся назначилъ посланикъ въ Вѣна.

Друга денеша явява, че князь Бисмаркъ съобщилъ полуофициално на извѣстнитъ французскі вѣстникъ «Журналь де Деба» да говори по умѣрено, защото инакъ ще земе противъ него дипломатически мѣрки.

Руската Царевна, съпруга на Наслѣдникътъ, благополучно родила дщера, на която дали име Ксенія, име обычно на рускитъ народъ.

Русскійтъ Императоръ щѣлъ да тръгне за Емелъ, въ Германия, на 14 или 15 того. Н. В. щѣлъ да си спрѣ три дни въ Берлинъ; князь Горчаковъ отъ този градъ, щѣлъ да етиде, по обыкновенію, въ Баденъ.

ВЪТРЕШНИ НОВИНИ.

ДНЕВНИ ДЪРЖАВНИ РАБОТЫ.

Мажнотинтъ на финансиалното положение тегитѣкъ доста днесъ върху економическитъ отношения по нашитъ мѣста. Работитъ ставатъ по ограниченни, отъ колкото другъ пѣтъ; затова не само възможната производителностъ на тѣзи мѣста, но и досегашната ся представлява подкосена въ най жизненнитъ си кореніе.

Ето зашто добыва неоцѣнима важностъ сека мѣрка на Императорското правителство, която има на видъ промѣненіе, улучшение и улесненіе на движениата въ економическитъ механизми на държавата.

На това основаніе сички, които проумѣватъ тѣя работы, чекатъ съ нетѣрпѣніе съставленіе и обосноваваніе на държавнитъ бюджетъ за новата финансиална година, която настѣпа отъ Марта.

Бюджетътъ, казва *Левантъ Хералдъ*, ся още бави, но не трѣба да ся съжалева това бавеніе, защото то е произлѣзло отъ подробного испытваніе, на което бюджетната комиссія подлага всякій членъ. Мислятъ, че едно двѣ застѣпаніе ще да сж доста да ся испыта бюджетътъ, и сетнѣ ще остане да ся състави рапортортъ. Частята на доходитъ е свѣршена; колкото за частята на расходитъ, высѣжитъ още въпроси сж: лихвитъ на текущитъ дългъ и металикъ. Това что ся касе до послѣдната работа, има надѣжда че ще зематъ мѣрки за да внесатъ въ бюджетътъ една ежегодна сумма назначена за истеглуваніе то на металикъ. Заплашителното пространство на мортъ по овцитъ ще да направи може бы необходимо нѣкое приварданіе въ опредѣленіе на число то, чрезъ което ся оцѣнява беглѣкъ; но може да ся чека вѣренъ рапортъ отъ комиссіята, и ако нѣкое измѣненіе е

яніе, азъ ся рѣшихъ предъ свидѣтели да отвора и прочета повѣрената на мене книга. Таъзъ книга бѣше неговото заѣмчаніе, отъ което ви пращамъ единъ преписъ подписанъ отъ прикѣствующи-тъ свидѣтели при прочтаніе-то на казанного заѣмчаніе.

Смѣнитъ ми сж редовни и точни; азъ съмъ готовъ да ги предамъ само на лицето, което има право да ся представи, и ги поиска споредъ волята на завѣщаніето.

Иоакимъ Пія

Потарій въ Сентъ-Люси.

— Кдѣтитъ ми братъ, каза Дюранъ, какво става та като е трѣгналъ отъ толкозъ время, да не чуемъ до днесъ нищо за него?

— Може да е погиналъ въ океантъ, каза писменоосецътъ; морето не е играчка, то е ужасенъ пределъ; не знамъ какво трѣба да ми ся случи за да предприема и азъ такава пѣтуваніе. Видяся че и той самъ горкитъ! не е ималъ голѣмо довѣріе, инакъ той нѣмаше да направилъ завѣщаніето си преди да тръгне. Прочтете-ти го, проче, Госпожице Елисавета трѣба да има въ него нѣщо въ полза на нѣкого, защото той бѣше богатъ человекъ.

Елисавета прочете съ смутенъ гласъ: «Во имя Отца, и Сына, и Святаго Духа, това е моето завѣщаніе:

случайности слѣдъ оцѣненіе на числото, опредѣлено за беглѣкъ, изискуватъ да ся предвиди случайността за намаленіе въ дѣйствителный доходъ.

Въ членовѣтъ ся за економическото състояніе на населеніята въ нашитъ мѣста, ные показаме на кѣсо, какво гибелно вліаніе има върху числото на населеніята за съхнуваніе или съвръшеніето пресъхнуваніе на изворитъ за поминѣкъ. *Бассиретъ* глѣда на работата отъ друга точка зрѣнія; на неговы очн мюсюлманското население твърдѣ намалява, и намалява, защото само то е подложено на военный наборъ. Ясно е, че *Бассиретъ* ся мамі; наистина фѣктътъ че намалява населеніе е вѣренъ, по причината на това не трѣба да ся търси само въ военный наборъ, който никакъ не препятствува въ много държавы да раститъ отъ година на година населеніята, които сж подложени на този наборъ. Причината на печалнитъ фактъ на намаляваніето на населеніята трѣба да ся търси въ економическото имъ и социално положение, въ което ги введоха събитіята въ повото вѣрме отъ Султанъ Махмудъ II до днесъ.

Хералдъ за това казва: Народната печатъ зема въ рѣка въпросътъ за намаляваніе на отоманското население. Утѣшително е да глѣда пѣткой, че този предметъ привлича вниманіето. Турскійтъ вѣстникъ, който грѣвъ подкачи този въпросъ, е отишелъ да трѣси пладне на четиринадесетый часъ, за да пайде истѣкуваніето на едно явленіе, което не е нѣколъ загадка. Сжществуваше пѣткой едно запятческо население въ Турція, но то изчезна. *Сжществова* едно земледѣлческо население въ това мѣсто, но и то сжщо е въ пѣтъ на изчезнуваніе. Нѣма ни най малка тайна въ тѣя слѣдствія; тѣ необходимо истичатъ отъ нѣманіето на свобода и на безопасность. Свободата и безопасностьта сж необходими за да може да има печалбы. Народонаселеніето нахожда своего сжществованіе въ печалбитъ, то расте, когато сж тѣ изобилии, то намалява, когато тѣ сж ограничени, и то изчезнува, когато тѣ ся довршатъ. Земледѣлческото население трѣба да изчезне подъ гибелното вліаніе на системата на десетоцѣтъ. Правителството иска отъ земледѣлицѣ, освѣнъ различнитъ други дажди, 12 1/2 на сто върху купнитъ доходъ отъ тѣхнитъ земли. И тѣй единъ *инкомъ-таксъ* (данѣкъ върху доходъ) отъ 12 1/2 на сто — т. е. 2 шилинга и полъ на една акра стерлинга — ще ся бронъ тягостенъ. Но *десетоцѣтъ* не е *инкомъ-таксъ*; той ся зима отъ купнитъ доходъ. Този послѣднийтъ ся състои отъ три части: наемъ, работа, и печалбы. Отъ 100 кила жито, което бы добылъ единъ селянинъ, една трета часть, приблизително, принадлежи на землата, една трета отива на работнитъ рѣцѣ, които употрѣблява, и една трета ся пада за негова печалба. Така, 33 кила жито върху сто трѣбаше да бѣждѣ печалбата на селянинътъ; но отъ това количество той трѣба да отбѣли 12 1/2 за десетоцѣтъ т. е. почти 40 на сто. Освѣнъ това системата на десетоцѣтъ е толкова задушительна, чтото причинява важны загуби. Слѣдователно, системата на хазната, тѣй както ся прилага на земледѣліето, намалява земледѣлческитъ печалбы до едно число толкова долно, чтото земледѣлческото население не може да ся увеличи, и когато ся помысли, че има други даждия, освѣнъ десетоцѣтъ, и че земледѣлицѣтъ не въсприма ничто отъ това, което въ други страны бы ся бронло за полза ереще сичко, което

Азъ предприемамъ да направя едно дълго пѣтуваніе. Азъ пожелалъ да видя селото си, което никогажъ не трѣбаше да оставя, и да бѣжа заревенъ въ сжщото мѣсто, въ което лежи фамилията ми. Може бы азъ да уважавалъ повече отъ колкото трѣба мѣстото, въ което почиватъ мртвитѣ и остатки; и Богъ, за да мя накаже, може да ми да даде за гробъ бѣзднитъ на Океантъ. Да бѣже волята му!

Ако не ся удостоя да видя пакъ фамилията си, азъ изявямъ тука, че оставамъ имотѣтъ си въ свѣршено притежаніе на братовата си дщера Елисавета Дюранъ, която повѣрвамъ венчико на пріятельствіе си Иоакима Пія, съ условіе че наследницата ми ще дойде сама да прибере венчико безъ да е придружена ни отъ баща, ни отъ майка, или отъ нѣкой другъ роднина. За тази си строга воля азъ съмъ отговоренъ само предъ Бога.

Въ Сентъ-Люси, 1 Априлій 1821.

Въ кораба Бюридагъ.

Слѣдъ прочтаніето на завѣщаніето, никой не продума дума; всякій отъ слышателитъ бѣше расположенъ различно. Добрый Дюранъ не гледаше друго въ венчико това освѣнъ страшната смъртъ на братъ си. Елисавета ся мыслеше вече притежателка на имотѣтъ безъ да ся погрыжи ни най малко за условіята, които и ся на-

числѣтъ върху на работитъ, да загине. Естествено, непосредственитъ послѣдствія, които произвожда това намаляваніе на жизненитъ силы на населеніето, могатъ да ся прикриватъ, за вѣрме, чрезъ услугитъ на лихвищитъ, но тѣзи послѣдствія сж неотвратими, и най малката случка ускорява гибелната разрывка — свидѣтель, глѣдѣтъ въ Мала Азія.

По поводъ на министерското промѣненіе *Левантъ Хералдъ* обосновава слѣдующитъ разсужденія:

«Плодъ отъ министерството, което ся оттегли, е пріеманіето на много мѣрки полезни. Между тѣя мѣрки, съствѣненіе то на народната банка и обосноваваніето на законѣтъ за бюджетътъ занимаватъ първото мѣсто. Първоначалніето на тѣзи мѣрки принадлежи на Садикъ Паша, но исполненіето имъ е дѣло на бывшійтъ великъ Везиръ. Не е мажно да намѣри человекъ пѣтъ за критикуваніе въ администраціята на Хуссейнъ Авни паша; но ний предпочитамъ да забѣлжимъ оиѣ, които заслужаватъ одобреніе и които, посредъ общата тъмнина и бъркотія, излизатъ на явѣ като свѣтилици, на които свѣтлината ся позволи на преимнищитъ му да управляватъ безопасно държавнитъ корабли.

Ессадъ Паша дохожда за вторый пѣтъ на везирството; той ся наема еще веднажъ съ единъ товаръ който, като ся земне сичко предъ видъ, е по тежакъ сега отъ колкото когато ся освободи отъ този товаръ преди двѣ години. Въ днешнѣто положеніе едвѣмъ ся срѣща една точка, въ която той да ся устѣща охолентъ, и много дневны въпроси отъ най сплетеннитъ си налагатъ настоятелно и изискуватъ незабавно и твърдо рѣшеніе. Слѣдователно, възваніето, което става пакъ кѣмъ способноститъ на Ессадъ Паша, е многозначително, а всичко му поприще е порѣчителство чий той ще отговори доблестно и добросъвѣстно на това възваніе. Но отъ день на день става по явно, че многосложнитъ и многосметелнитъ отѣтственности, които сж неоцѣнимы отъ службата на великитъ везиръ, въ днешнѣто състояніе на работитъ въ Турція, сж такива щото ни единъ человекъ не бы можилъ да ся наема съ тѣхъ въодушевленъ отъ надеждата да сполучи въ всичко, и, слѣдователно, не трѣба да чакамы чтото Ессадъ Паша да успѣе въ всичко абсолютно. Въ енергіята му обаче и въ честнитъ му намѣренія, както и въ здравитъ му разсудѣкъ, споредъ който ще избере струдинитъ и свѣтлицитъ си, ний съгледжамъ надеждата, че Ессадъ Паша ще ся залови наскоро съ въпроситъ, които сж въ сжщото вѣрме належащи и трудны. Ако триумфира само върхъ единъ отъ тѣя въпроси, той ще заслужи одобреніето на Господарѣтъ си и признателностьта на мѣстото».

По императорска заповѣдъ отъ 13 Априлія: Негово Высочество Ессадъ паша, бывшій министр на мореплаваніето, ся опредѣли Великій Везиръ;

Али Санбъ паша, бывшій каймаканиъ на Серакертъ, ся опредѣли военный министръ;

Реуфъ Паша, бывшій главенъ управитель на Еменскійтъ вилаетъ, ся опрѣли министр на мореплаваніето.

Въ сжщійтъ день една официална телеграма ся испратила на Реуфъ паша за да му обади опредѣленіето му на министерството на мореплаваніето и да призове Негово Превѣсходительство въ Цариградъ.

ИМПЕРАТОРСКІЙТЪ ХАТЪ.

Мой славный Визирю Ахмедъ Ессадъ паша,

«Като сѣдихме необходимо да отсѣа — виме Хюсеинъ Авни паша отъ постъ-

лагаха за ѣридобиваніето му. Марія, напротивъ, не гледаше друго, освѣнъ тѣя условия и невѣзможность-та да ся исполнитъ. Само писменоосецътъ, който ифямше интересъ въ тази работа, носе думата.

— Чудно ми е, забѣлжи той, че нито нотаріитъ нито покойникъ споменувають количество чтото да види человекъ да ли струва трудѣтъ да иде да го търси толкозъ далече.

— Елисавета зе пакъ писмото въ рѣцѣтъ си, прѣгледа го отъ всяка страна и, — има нѣщо написано въ края на другій листъ — извика тя, и прочете: «Имяніе-то, което оставамъ, ся въскача на 200,000 хиляды франка».

— Дяволъ! каза писменоосецъ-тъ, ето количество, което пока размышленіе 200,000 франка!...

— И миліонѣтъ да бѣше, пое думата Марія, мыслите ли че цѣхъ да ся рѣша нѣкогаждъ да оставя дщери си сама да иде въ едно такава диво мѣсто?

— Но, мамо, отговори Елисавета, мысля това мѣсто да не е по дивотѣтъ нашето тука.

— Да не е по диво отъ нашето тука! Едно мѣсто, гдѣто хората ся ядатъ единъ другъ както ний ядемъ тука кокошки.

— Но, не, мамо, жителитъ на Сентъ-Люси не ядатъ никого.

— Злополучно дѣте! ты съ цѣлый-тъ

«който си ся пользовалъ постоянно и въ сѣко отношеніе съ Нашето благо-воленіе и съ Нашето довѣріе.

«Ные опредѣлихме на празднѣитъ постъ на военныйтъ министръ каймаканиѣтъ Али Санбъ паша, поради испытаніето негово достоинство и не-гова способность.

«Ные назначихме Реуфъ паша, главенъ управитель на Еменъ, на министрството на мореплаваніето, което ты ще управлявашъ до неговото врѣшаніе.

«Необходимитъ формальности като ся исполнять, ты ще побѣрзашъ да извѣстниъ тѣя наименованія.

«Пека Всевышній благоволи да ны даде своята божественна помощь! «Аминъ!»

Чтеніето на горнийтъ Императорскій Хатъ станало въ помѣстникъ на 14 Априлія, споредъ обыкновенныйтъ церемоніалъ. Слѣдъ въспрѣманіето на длѣжнѣстьта си на Высоката Порта, Негово Высочество Ессадъ паша ся пріелъ отъ Негово Величество Султанѣтъ.

Н. Пр. Али Санбъ паша, новытъ министр на мореплаваніето, имѣлъ честь, сжпийтъ день, да представи своитъ почитанія на Султанѣтъ.

Политическото значеніе на Турція споредъ турскійтъ вѣстникъ Садаканъ по переводъ на греческитъ вѣстници.

«Извършваннитъ отъ день на день напредованія въ оттоманската държава сж такива, казва този листъ, щото не е възможно да не навлечатъ ненавистъ-та на враговѣтъ и. Напротивъ, Турцѣтъ и пріятелитъ имъ съ удовольствіе глѣдѣтъ чий отъ день на день ся усилва идеята на всичкитъ ислямскі елементы, политически раздѣленны отъ турското царство, да ся подведатъ по върховната власть на пачалникѣтъ на вѣрнитъ. Така, находящитъся подъ руското правителство Сибирскія пародонаселенія, както и съпрѣдѣлното съ Россія Кашгарско княжество ся подчиняватъ сами отъ себе подъ началството на преемникѣтъ на пророкѣтъ, а живущитъ въ горешнитъ страны близу при экваторѣтъ и неизвѣстны до сега и отъ всички забравены народы влизатъ подъ покровителната сѣнка на оттоманската държава. Днесъ цѣлото, което съствѣлява оттоманската държава, носи въ себе си изрядно величіе, а държавата придобыва голѣмо значеніе и вліаніе върху общата политика на свѣтътъ. Положеніето на покровителъ, което оттоманската държава добы въ Азія, е силна крѣпость ерѣщу всяко завоевателно намѣреніе отъ страна на Россія вѣктре въ Азія, защото днесъ Россія не ще държе, разумѣвсѣя, да нападне на кашгарското княжество, понеже всяка обидна рѣка, която бы посѣгнѣла на това княжество, докача чувствително най святытъ правдинъ на оттоманската държава. Разумѣвсѣя чий такава състояніе на работитъ е полезно на Англія, защото колкото е то вредително на Россія, толкозъ е полезно на Англія, на която владѣніята въ Индія ся оздравляватъ по добръ чрезъ намѣваніето на нашата държава за отблѣсваніе на рускитъ нападенія. Отъ една страна силата и вліаніето, които отъ день на день придобыва турската държава въ Азія, турятъ въ безпокойствіе и въ боязнь Россія, отъ друга страна тѣ стѣсняватъ още повече взаимнитъ интересы на Англія и на Турція.

Като земемъ горнитъ предъ видъ ний можемъ доблестно да кажемъ чий Турцѣтъ иматъ право да ся горѣятъ съ настоящето си положеніе относительно до общата политика и да ся надѣятъ много и добры пѣтъ за бѣдѣящото.

Настава вече времято за освобожденіето на оттоманската държава отъ вліаніето на европейската политика, и потребно е да ся погрыжи тя да докара тази политика въ невѣзможность да вреди на нейнитъ собствениы интересы».

си умѣ ли си рѣшила да идеиъ тамъ.

— Азъ съмъ рѣшена.

— Иосифе! Иосифе! за Бога поговоритъ и ты, каза горката майка съ слзы на очитъ; ты ся рѣшава да иде въ Америка, не знамъ гдѣ, въ мѣста, които никой не е видѣлъ.

— Нѣма да иде, нѣма да иде, отговори Иосифъ съ рѣшителенъ тонъ; такава нѣщо азъ нѣма да прѣтѣрѣя да етане.

— И при все това, повтори Елисавета, това е послѣдното желаніе на чича ми; азъ мысля, че трѣба дя исполнитъ съ уваженіе послѣднитъ желанія на мртвитѣ.

Иосифъ ся замисли.

— Какво казвашъ, бай Петре, каза той, най послѣ на писменоосецѣтъ, ты си человекъ на зрѣлъ възраст, человекъ разуменъ, какво ще мя свѣтъвашъ да стѣря въ този случай?

— Ако бѣхъ на твоє мѣсто, истина е че цѣхъ да ся намѣря въ голѣмо недоумѣніе, но, отъ друга страна, пакъ не е лено да зареже человекъ едно такава имане. И най послѣ, има мнозина, които правятъ това пѣтуваніе и ся врычатъ.

— Братъ ми, горкитъ, не ся вѣрна!

— Това е злочѣстіе наистина, но то не е общъ законъ.

— Мажо, каза Марія, моля ти ся, не рѣшавай нищо преди да ся допыташъ до други, както и до достойнитъ ни священникъ.

маляваніето на турското населеніе въ жававаніе обоснова тѣя дни една статія въ нравственното състояніе на Турцѣтъ, които живѣятъ въ островитъ на турскійтъ архипелагъ. Споредъ тази статія, тѣзи жители, по причина на тѣсното имѣ обліженіе съ съгражданѣтъ си христіане, изгубили дору и самото употребленіе и майчинитъ си языкъ, като пріели грчкѣйтъ! Освѣнъ това, тѣзи Турцѣ честъ склочаватъ смѣсенны бракове, а при товѣ тѣ зели и много христіанскі обычаи, както на примѣръ, крѣщеніето и прѣ. Забравяніето на майчинитъ языкъ и ревностьта, съ която христіанскитъ священники етрудятъ да привлечатъ въ христіанскатъ религія тѣзи Турцѣ, вджхвѣтъ на *Бассиретъ* най злокобнитъ пророчанія за турското населеніе, за което предвѣжда что не ще ся забави да ся слѣе съ христіанскійтъ элементъ. Островъ Кипръ, и притѣръ, казва *Бассиретъ*, имаше преди 30 години повече отъ 50 хиляды Турцѣ, когато днесъ едвѣмъ има тамъ до 20,000. Като мѣрки за отблѣсваніе на опасность-та да ся слѣе турскійтъ элементъ съ христіанскійтъ, *Бассиретъ* предлага да ся основатъ училища тамъ гдѣто живѣе турското населеніе, да ся издигнатъ *джаміи* и *мѣдресети* и да ся поправятъ разваленитъ, да ся опредѣлятъ постоянны священно-учители, и, най послѣ, да ся населли островитъ съ Турцѣ, които да ся испратятъ отъ други страны на държавата за да ся постановятъ въ Кипръ».

Извѣстный ученъ Богословецъ и професоръ въ Мюнхенскійтъ университетъ, г. Делингеръ, предводителъ-тъ на оиѣ католици, които, слѣдъ провъзгласеніето на папската непогрѣшимость въ лѣто 1870, не рачиха да припознають това рѣшеніе и съставиха, подъ имѣто на старокатолици, особенны общества, бѣше пріелъ миналата година едно писмо отъ професорскитъ на богословското училище въ Халки. Въ отговоръ на това писмо учениитъ мажъ имъ испроводилъ слѣдующето писмо:

«Господа!

Минѣлото лѣто станѣхъ въ градъ Бона между членовѣтъ на православната русска црква, црквата на еллинското царство и англиканската црква конференціи, на които цѣлыта бѣше да приготвятъ и изравнѣтъ пакѣтъ, който бы можилъ да ги доведе въ сѣгласіе по сжщественнитъ догмы на свѣтата ни религія, сѣгласіе, което бы допустило да ся възстанови взаимно признаваніе на братство и църковно общеніе; Богословцитъ, които управяваха тѣзи конференціи или зеха участіе въ тѣхъ отъ страна на Германия, принадлежатъ на онази часть отъ западната црква, която ся отказва да пріеме Ватиканскійтъ Синодъ и новитъ догмы за непогрѣшимостьта на Папата и за абсолютното му владычество, които ся рѣшиха въ този Синодъ; тѣ сж убѣдены чий православната црква на цариградската Патріаршія е истинната црква, която притежава апостолското преемство и съставя часть отъ великото и старовременно апостолско общество.

Колкото ся касе до догматическитъ разлики, които могатъ еще да сжществаватъ между горѣказаннитъ богословцы и богословцитъ на грѣко-восточната црква, прѣвитъ вѣрватъ чий не е мажно да ся намѣрятъ тѣлованія, които да могатъ да удовлетворяютъ и двѣтъ страны, и да додѣтъ до възстановленіето на едно такава църковно общеніе, каквото сжществува цѣлы дванадесѣтъ вѣкове.

Като имамы намѣреніе да повторимъ тѣзи конференціи въ Бона кѣмъ крайтъ на идущій Августъ, ний ще сымъ благополучни, ако видимъ да зематъ въ тѣхъ участіе и испратеници отъ страна на Цариградската патріаршія. Колкото за разноскитъ по пѣтуваніето имъ, които

— Сега ще му ида на госте.

— На добръ часъ, каза писменоосецѣтъ, Господъ да ти е на помощъ; идущата недѣля азъ пакъ ще дойда да вида какво сте рѣшили. И като замаша по край Елисавета: — Дързостъ, и каза тихичко, 200,000 франка е превъсходна зестра за една добръ вѣнчанна мома, като тебе!

Слѣдъ два часа земледѣлицѣтъ ся вѣрна.

— Какво стори, каза жена му.

— Какво да стори: свѣтъвахъ ся съ священникѣтъ и съ графѣтъ. . . .

— Какво казватъ тѣ?

— Тѣ сж на мнѣніе да я оставимъ да иде.

— Саличка ли?

— Не, Г-нѣ Валсори, за добра честь, има една роднина, която че иде при мажѣтъ си въ онія мѣста; тя ся наема да заведе напѣ Елисавета.

— Възможно ли е да ся рѣшивътъ за такава нѣщо?

— Слушай мя, жено! По причина на това наслѣдство само и само, азъ вѣснѣтахъ дщери си повече отъ колко-то ни приличаше. Азъ съмъ сгрѣшилъ, припознавамъ си грѣшката; но сега, когато злото е станало вече, азъ изново бѣхъ сгрѣшилъ, ако я линавахъ отъ това богатство, което вече е вѣрно.

(Слѣдуче).

ванското призоване, което ко-
ята за съединението отправи към
ята во Христѣ господѣ докторатъ
гословие въ Цариградъ, и тя е
да да имъ даде всичкитѣ свѣдѣнія,
б бы поискали тѣ.

Мюнхенъ, 18 мартъ 1875.

(подп.) *Иванъ Деллингеръ*

въ името на комисіята

господа докторъ на богословіе-
ва православно-вѣсточната църква
Цариградъ.

творното писмо донесе нарочно една
анска депутация отъ страна на комисі-
за съединението на църквитѣ.

ан депутация състои отъ трима члено-
въ които диматъ г-нъ Шюбертъ и г-нъ
ръ, сѣ известни професори въ Мюнхенъ
университетъ, а другитѣ е такожде
степъ ученъ мъжъ, г-нъ Лангоутъ. На ве-
тъ Петръ тѣ ходиха въ Патриаршіята и
иха г-нъ Деллингерово писмо на про-
нелътъ поради нерасположеніето на Па-
рижъ. Сутрешта, по призованіе на Па-
рижъ, нѣкои си отъ професоритѣ на бо-
гословско училище въ Халки и други нѣ-
си богословци, имаха въ Патриаршіята
аніе, на което, споредъ Тюрки, присъж-
вала и депутацията. Рѣшеніето било да
говорни многоуважаемому г-ну Деллин-
а, по одобреніе на Патриархъ и на
жаноупитъ го Синодъ, да си избера
сега еще способни лица, които да и-
въ Бона за да представятъ въ между-
дншнѣтъ релігиозенъ сборъ, който ще
ве тамъ презъ идущи Августъ, вѣсточ-
на църква. За такива лица си споминуватъ
ната на архимандритъ г-на Врений, у-
чителъ на училището Куру Чешме, на г-на
стаини, професоръ въ богословското
лице, на архимандритъ г-на Вениаминъ,
дствителъ, въ Цариградъ, на божитро-
общество, и на архимандритъ Германъ
Тора, който сега си намира въ Женева.

Извѣстнитѣ грцкитѣ богати, г. Г. За-
ни, си наелъ той самъ да тегли разно-
тъ за пажуваніето на представителитѣ
Цариградска-та църква въ сборъ-тъ,
то ще стане на Бона.

Една дописка отъ Цариградъ до *Мо-
ски-тъ Вѣдомости* съдържавя слѣдую-
тъ сжиданія за посѣдѣната, която на-
ви последне при Еллинеското прави-
ство Цариградската църква относител-
до дългитѣ на еллинескитѣ епархїи къмъ
та църква:

«Цариградската Патриаршія, ся казва
тази дописка, като си отправи до тур-
то правителство да поиска на заемъ
хиллѣди лири, посочи за оздравленіе
пешлащаніето имъ количеството, което
дължише отъ много време Еллинеското
авицелство, и което въ днешнитѣ си за-
удненія патриаршіята мысли чи е пра-
дно да ся поиска. Едно сгодно обстоя-
ство не ся забави да дойде за тази
ръ. Понеже, сирѣчь, и Оттоманско-то
авицелство, като има и то само не по мал-
финациални затрудненія, не можеше да
овлетвори просба-та на вселенскитѣ
триархъ, послѣднитѣ разсѣди за бла-
словно да представи просбата си къмъ
еллинеското правителство чрезъ Високата
Порта и изяви, слѣдователно, извортъ на
длгитѣ писмено; и неканното количество
и въскача на 14 милліона гроша, отъ
рнто 13 особено милліона съставляватъ
длгитѣ отъ страна на епархїитѣ, които
оставиха еллинеското царство. Като си
рипозна този длгътъ отъ еллинеското пра-
ителство еще когато тѣзи епархїи ся
овлиха отъ патриаршіята, стана съгласіе
ся плати това количество като награ-
а, и при това еще единъ милліонъ гро-
а лихва. При пачко това, до сега ш-
до не ся плати. Турското правителство
іріе да посредствува въ полза на велика-
а църква за пешлащаніето на този длгътъ
тъ страна на еллинеското правителство,
поръчи на посланикитѣ си въ Атини
а представи тази просба на еллинеското
равителство.

Излиза отъ слогутъ на атинскитѣ вѣ-
тпнцы чи постѣпката на вселенскитѣ па-
риархъ произвела въ Атини неприяно впе-
влѣніе. Венчикъти мочли вѣстници еди-
родушно мжмратъ противъ патриархъ-тъ,
защото серіозно ся рѣшилъ да поиска отъ
еллинеското правителство дълженствуюето
количество, и оспорватъ основателностъ-
та не просбата. Въ Атини, види ся, бы
рехали щото патриаршія-та да забрави
длгитѣ на еллинеското правителство. А-
тинскитѣ вѣстници оежждатъ, между дру-
го, патриархътъ и за това, чи той пред-
ставилъ просбата си на еллинеското пра-
вительство, чрезъ турското. Непосред-
ственното обаче отпавленіе на патриархъ-
тъ къмъ еллинеското правителство ся про-
тивъ на мѣстнитѣ обичаи, защото патри-
архътъ, въ политическо отношеніе, ся
подчинява на турското правителство, слѣ-
дователно той не можеше да ся отнесе до
еллинеското правителство другоаче освѣтъ
посредствомъ правителството, подъ вла-
стѣта на което ся намирава. Мжмренето на
атинскитѣ вѣстници противъ патриархъ-
тъ за начинътъ, споредъ който постѣпнъ
въ този случай, показва просто преобла-
дающето въ Атини нерасположеніе за и-
пълненіето на просбата му. Предшествен-
никътъ на нынѣшнитѣ патриархъ поиска
направо отъ еллинеското правителство не-
плащаніето на този длгътъ, но въ това той
не успѣ повече отъ преемникътъ си. Що
оставаше на патриаршіята да направя, ко-

паче въ еллинеското атинскитѣ публицисти-
каха отъ патриархътъ слѣпа покорностъ
на свѣтътъ, които ся стремятъ да рас-
кжсатъ връзкитѣ, които свързватъ елли-
нескитѣ църкви? Тѣзи свѣтъти ся испъни-
ха, и, ако не достигнаха до съвършено
раздѣленіе, което мнозина и до днесъ еще
желаятъ, причината на това не лежи ни-
какъ въ скудостъта отъ ревностъ, съ ко-
то ся изгубила въ Цариградъ. Но съ-
стоиніето на еллинескитѣ църкви стана
слѣдъ това по трудно. Първата отъ тѣхъ,
Цариградската, ся убѣждава отъ дѣнь на
дѣнь повече чи това положеніе става не-
спосно. Като ся намира въ скудно поло-
положеніе Цариградската църква ся от-
правя до Атини и иска щото тамъ, за
сега поне, да испълнятъ старитѣ си къмъ
нея задълженія. Но отъ тамъ не ся от-
говарятъ съ голѣмо усебдіе. Явно става
отъ всичко това чи Цариградскитѣ па-
риархъ трѣба да ся отнесе другоаче къмъ
Атини.»

Прочитамъ въ *Дунавъ*:

Сега ся пріе отговоръ отъ Високата Пор-
та, че не ся дозволи да ся въведе системъ-
та на *антрепота* въ Руссе и Турция вмѣсто
франкъ-портъта.

Антрепота е една система, която изис-
ква да ся приготвятъ и направятъ голѣми
влагалища и магазини въ околностѣта на го-
мрюка, и да ся поставитъ подъ надзора на у-
правленіето му. Отъ етокитъ и пѣщата, ко-
то не ся турнатъ въ тѣхъ, нѣма да ся зна-
пикакъвъ ресимъ въ вѣре на впаеніето имъ,
въ когато не ся извадитъ и изпасятъ за дру-
го нѣкое мѣсто въ императорската държава,
или за чужди мѣста, че ся зима потребни-
атъ ресимъ за изживеніята и за изпасеніята.
Тази система е подобна на франкъ-портътъ.

Ако едно дружество, съставено отъ по-
ливитѣ търговци въ Руссе и Турция, или нѣко-
ко отъ най състоятелнитѣ търговци, ся на-
сладъ да направятъ влагалища както ся каза
по горѣ, каквото да ся въведе системата на
антрепота, която е по добра и по позволита
за продължаваніето на мѣстото и за поети-
женіето на богатството, и която е въведена
въ повечето Европейскы държави, не ся по-
бърза да ся извѣсти на Високата Порта, за
да ся рѣшилъ потребнитѣ дѣла.

Прочитамъ въ *сжичитѣ листъ*.

Телеграфически депешы.

Ниншъ 1 Априлія 1875

Ако и да спаднаха доста водитѣ, които
бѣха залѣли градътъ отъ прииданіето на р.
Нипави, въ повечето махали и кащи ся на-
мираатъ още посрѣдъ водитѣ.

Не е възможно за сега да ся изброятъ за-
губитѣ, които причини това наводненіе; за-
щото отъ една страна ся събаритъ зданія и
загубитъ ся увеличатъ.

Градскитѣ слѣтъ се потребнитѣ мѣрны
за отваряніето на вадп, чрезъ които да ся
испичатъ водитѣ отъ махалитѣ, а сжисверъ-
менно ся вдигатъ нечистотитѣ отъ мѣстата,
отъ които ся е истекла водата.

Повече отъ половината жители, които по-
страдаха отъ наводненіето, понеже иматъ
пужда отъ помощъ, градскитѣ слѣтъ по-
срѣца за сега неизбѣжитѣ имъ пужди.

Водитѣ, които залиха градътъ Пиротъ, те-
чатъ силно посрѣдъ махалитѣ.

Голѣмийтъ мостъ въ Пиротъ, както и мо-
стоветѣ по патшата, понеже ся събориха и
развалиха, прекъснаха ся съобщеніята на жи-
телитѣ, които останаха отъ двѣтъ страни.

Макаръ и да не е възможно да ся опре-
дѣли истинното количество на загубитѣ до-
гда не ся потеглятъ водитѣ и не ся напра-
вятъ потребнитѣ преглѣдванія, въ спорѣтъ
както ся предполага, загубитѣ на града, съ
исключеніе на себдитѣ, ще възлезатъ до пет-
надесятъ хиллѣди лири.

Отъ шестнадесятъ години насамъ градътъ
Ниншъ не е видѣлъ такова опасно наводненіе.

Отъ тогавъ насамъ, занорѣтъ на водени-
цата, която направиха Ибрахимъ бей и бѣв-
шійтъ мюесарифинъ въ Ниншъ Сюлейманъ па-
ша, и колы отпослѣ запустѣа, както и ози
на воденицата, която ся направи градъ обко-
на въ града за доходъ на Исаяхъ-хането, до-
караха това злочестіе на главата на жителитѣ.

Прѣзъ това лѣто не ся промисли да ся
намери нѣкое сръдство за тия занори.

Забѣла на редъ. — Не ся намери сръдство,
въ отвѣтъ станаха толкова повреди.

Ниншъ 2 Априлія 1875.

Извѣстиятъ отъ Пиротъ, че водитѣ на по-
тоцитѣ были захванали да спадатъ, въ дъл-
довѣтъ, които вазли отъ вчера насамъ, сто-
пани сѣбгътъ на планината и водитѣ ся уло-
дѣмили.

И въ Ниншъ водата ся угодѣмъ до единъ
аршинъ на височина, и понеже ся увеличава
постепенно, страшно е да не стане второ
наводненіе.

Правителството вѣсприма всичкитѣ въз-
можни мѣрны въ тоя случай.

Ниншъ 3 Априлія 1875.

Отъ вчера насамъ дългитѣ ся спрѣ, и днесъ
водитѣ спаднаха до два аршина.

Днесъ, понеже пачъ захвана да вали дѣждъ,
неможатъ да ся испичатъ въ коритото на рѣ-
ката водитѣ отъ кащитѣ и улицитѣ.

При всичко това правителството са труднъ
до колкото е възможно да предвари злото.

Ниншъ 4 Априлія 1875.

Дѣждътъ ся спрѣ днесъ, въ отъ вчера на-
самъ вали сѣбгъ по високитѣ мѣста около
града и захвана да става студено. Полагатъ
ся старанія за истичаніето на водитѣ отъ
кащитѣ и улицитѣ.

Ниншъ. — Отъ телеграфа ся извѣстихме, че
и водитѣ на рѣката Моравѣ, която протича
чрѣзъ окръжнѣта на Ниншъ, Лѣсковецъ и Ер-
гюбъ, ся издвигали и залѣли нивитѣ, които

оникитѣ и другитѣ мѣста, които ся избавили,
ся пренесли на други села.

Четене въ *Тюрки* отъ 15 Априлія:

Научаваме ся, че, противъ слуховетѣ прѣ-
снати отъ нѣкои мѣстни вѣстници, Висока-
та Порта припознала като законно стана
списокътъ на поддланитѣ представитѣ на Им-
ператорското правителство отъ намѣстникътъ
на Іерусалимската патриаршія.

Никой отъ поддланитѣ, вносени въ този
списокъ, не е былъ предметъ на никакво ис-
ключаваніе отъ стѣрна на правителство-то.
Списокътъ е повиритъ чѣлъ на управитель-
на на Иерусалимъ съ дозволеніе да ся при-
стѣпнъ къмъ избиранието на патриархъ.

Възможно е да ся събере избирателно-то
сбораніе идущата недѣля.

Въ сжичитѣ вѣстници нахождаме, че
го то зима было глѣбно за добытъкътъ и
Босненскитѣ властѣ, особенно въ Травици,
едно отъ окръжнѣта на тая областъ.

Споредъ една телеграмма, испратена до
Басиретъ отъ 10 Априлія, числото на овцы,
волове и други дубытъкъ, погинали до то-
гава отъ нѣманіе на храна, ся въскачвало до
80,000. Ибната на сѣното и сламата дошла
до 100 пары оката.

По Императорска заповѣдъ:

Хюсеинъ Авиъ паша, бывшій Великій
Везиръ, ся наименова главенъ управитель
въ Айджъ.

Хюсеинъ паша, бывшій министръ на по-
лиціята, ся наименова главенъ управитель
въ Коня.

Ахмедъ Хамди паша, бывшій мюесарп-
финъ въ Призрѣвъ, ся наименова мини-
стръ на полиціята.

Представителитѣ на чуждитѣ сили хо-
дили въ сръда на Выс. Порта и въ Сера-
скератъ на посѣдѣніе на Великій-тъ
Везиръ и на военныйтъ министръ.

Въ четвъртъкъ Н. В. Ессадъ паша на-
правилъ отъ своя стѣрна посѣщеніе на
Г. Г. Посланикитѣ на чуждитѣ сили.

Както всяка годна, така и тази Въс-
кресеніе Христово ся празнува съ тър-
жество въ Цариградъ. Негово Блажен-
ство Екзархътъ, пристояванъ отъ двамата
тука пребывающы старци Т. Т. Пр. Пр.
свато Врачанскаго г-на Аверкія и свато-
Иппавескаго г-на Партемія, извърши бо-
жеественната служба въ българската на
Балатъ църква. Негово Преосвященство
свато-Скопскій г-нъ Доротеѣ служилъ на Ор-
та-лъкой въ ексархїскитѣ домъ, гдѣто,
както е извѣстно, една отъ стантѣ е пре-
оборната на малка църквица.

Въ Патриаршіята-ся празнува съ осо-
бенна тържественность второто Въскре-
сеніе. На този обрядъ присѣствуватъ с-
жегодно русекитѣ посланикѣ съ свита-
та си, както и еллинескитѣ, а съ тѣхъ и
сербекитѣ и румѣнекитѣ представитри.
При всичкитѣ мѣрны, които были зеты за
предпазване на благочиніето, Грцкитѣ вѣ-
стпнцы забѣлжватъ чи първитѣ драгома-
нитѣ на русекото посолство г-нъ Ону за-
губилъ перендекиитѣ си орденъ, а единъ
отъ сжидитѣ на тукашното еллинеко консу-
лато загубилъ златныйтъ си часовникъ отъ
стойность, както казватъ, не маловажна.

Негово Блаженство Екзархътъ г-нъ Антимъ
ходи въ среда да посѣти новийтъ Великъ
Везиръ въ конакъта на Бешикташъ.

Негово Преосвященство свато-Скопскій г.
Доротеѣ ходи отъ страна на Екзархїята въ
арменската патриаршія за поздравленіе по
свѣтълѣтъ празници.

Миллѣмийтъ вторикъ замина за епархїята
си Негово Преосвященство свато-Преслав-
скій г-нъ Симеонъ.

Тия дни замина отъ Цариградъ за въ
Казаньтъ г-нъ докторъ Хакановъ. Свър-
шилъ съ сиолука лѣкарската наука въ
Букурещъ, г-нъ докторъ Хакановъ, младъ
и даровитъ момакъ, положи съ успѣхъ,
въ разстояніе на единъ мѣсяць, потребъ-
нитѣ испиты по тази наука и въ импе-
раторското медицинско училище, отъ кое-
то получи и законната диплома.

РАЗНИ.

*Нѣкои сжиденія на извѣстнитѣ пжте-
шественникѣ Г. Каница за Българскитѣ на-
родѣ.* — Въ ежемѣсечното засѣданіе на Въс-
ското географическо общество, отъ 23 Мар-
та, Г. Каницъ прочелъ изложение за гео-
графическитѣ, етнографическитѣ и еконо-
мическы условія на Българскитѣ народѣ
и на мѣстата, които той населява.

Този ученъ мъжъ изложилъ прѣвъ на-
късо исторїята на народътъ ни и на мѣ-
стата, които населява, и които, споредъ не-
говата мнѣніе, имали тѣни политически и
економически отношенія къмъ Австро-Ун-
гария. Послѣ той изложилъ краткъ етно-
графическитѣ очеркъ на Българскитѣ на-
родѣ, и представилъ съчинена отъ него
една мѣстна карта на България; тази кар-
та ся отличавала съ особена пълнота и
точность, и могла да ся брѣи най харна
между сичкитѣ други географически кар-
ты, които сж ся появили до сега за на-
шата страна.

Като представилъ на видъ нѣманіето на
пѣлны статистически свѣдѣнія, по които

този ученъ почти е невъзможно да ся за-
бѣлжи систематически и точно пѣстрото
населеніе на Туреката имперія; той брѣи
съвършено безполезно опитваніето на кон-
султъ Г. Лежана да опредѣли на карта
границитѣ на тази или на оная народность
чрезъ различни бои; голѣма была разли-
ка между извѣстната етнографическа кар-
та на Г. Лежана и новата карта на Г. Ка-
ница; послѣднитѣ доказвалъ, че разнитѣ
народности и племена, които населяватъ
Турція, не сж населени едни до други,
но разбъркано.

Слѣдъ това той излагалъ гидрографиче-
скитѣ и орографическитѣ условія на наши-
та страна, и ся спрѣлъ особено на Ста-
роцаланскій Хребетъ, който той мину-
валъ въ шестнадесятъ разны мѣста.

Въ изложеніето на г. Каницъ ся из-
жава въобще благопрїятно за българскитѣ
народѣ.

Самопроизволното зарождение. — Този
голѣмъ въпросъ изново е подигнатъ отъ ме-
дицинската Академія въ Парижъ.

Послѣдне Г. Роселенъ направилъ изложе-
ніе на Академіята върху наблюдєніята на Г. А.
Бержерона.

Тѣзи наблюдєнія сж правени върху гно-
се топы или студени, отъ различни раннъ
съ помощѣта на микроскопътъ. Въ сичкитѣ
тѣзи гноеве ся забѣлжили разны животинки
микрзооеры, вибрионы и др., и чудно нѣчто,
че тѣзи животинки ся срѣчатъ въ гноеветѣ
отъ ранитѣ на лица, които иматъ не по до-
лу отъ двадесетъ и двѣ години. Това изваж-
дѣтъ сега като ново доказателство за потвър-
жденіето на теорїята за самопроизволното
зарождение.

Г. Пасторъ, извѣстнитѣ противникъ на
тази теорія, обявило, че преди да ся произне-
се върху трудъта на Г. Бержерона, той че
поиска да назначи Академіята една комисія
за да контролира тѣзи наблюдєнія.

Г. Пасторъ ся оплаква за лекостѣта, съ
кото ся отнасятъ къмъ тази проблема, тол-
кова широка, толкова ужасна; мѣсець не ми-
нува безъ да ся яви прогласеніе въ името
на опытитѣ и на науката, че проблемата на
самопроизволното зарождение ся доказала отъ
наблюдєніето. Споредъ Г. Пастора, това ста-
ва, че опытитѣ ся правятъ невнимателно, а
наблюдєніята погрѣшно.

Трѣба голѣмо предпоазваніе въ този великъ
и важенъ въпросъ. Нека си припомнимъ, ка-
зва Г. Пасторъ, убѣдителнитѣ, повидимому,
опыты на единъ знаменитъ химикъ; той ту-
рише въ захарна вода нѣкое водно растеніе
кото започнуваше въ жидкостѣта броженіе
безъ да ся забѣлжи присжствіето на едно
живо тѣло, което е главенъ дѣятелъ на бро-
женіето.

Ехъ добръ, казва Г. Пасторъ, като повта-
ряхъ този опытъ азъ най сетѣ забѣлжихъ
този дѣятелъ. Азъ знаѣхъ добръ, прибавилъ то-
зи ученъ, че материалнѣтъ трѣси въ тази
проблема едно отъ своитѣ доказательства. Отъ
това ся разумѣва бързната и лекостѣта на
опытитѣ и на наблюдєніята. Но опытиата на-
ука не може да служи на предвѣзны мысли;
тя може да служи само на истината.

Г. Буилъе изживя желание да говори вър-
ху сжичитѣ прѣдметъ въ идущето засѣданіе.

БОРСА.

ЦАРИГРАДЪ, 18 Априлія 1875

Общій дългъ или Консолидѣ гр. 48. 28
Заемъ отъ 1863 фр. 356.
» » 1865 » 362.
» » 1869 » 278.

Облигаціи на рум. жел. пжт. » 1263/4.

ОЦѢНЕНИЕ НА МОНЕТАТЪ.

Гр. пар.
Лир. Тур. съ металикъ . . . 105. 8
» » » бакъръ . . . 130.
» » » петацы . . . 104. 30
Лир. Анг. (А. Тур. гр. 100) . . 110. 15
Дуизъ (» » ») . . . 87. 32
Полъ-Имперіалъ 89. 6
Креминцъ 51. 15
Карбовна 17.
» книжна (А. Тур. гр. 100). 15. 16
Меджидіе златно сръб. среб. . 102.

ТЪРГОВІЯ.

ХРАНЫ.

Жито кораво, аозфско и бесарабско. (А. т.
100) гр. 26—27, кило.
« Кюстен. и Балчикъ гр. 24—26, Родосто
и Одринско 25—27.
« Мѣко Дунавско, Бранско 20—27.
« Варненско, Балчико 24—25. 1/2
« Филибеко-Бургаско . . 25—26.
Ирка Азофска, Одеска . . . 25—26
Кукурузъ Анадоискій . . . 16—17.
« Дунавскій —
« Михаличъ (съ А. т. 130). 24—24 1/2
Ячмийскъ Дунавскій 17—18
« румелійскій 17—18
Овесъ Одескій —
« Румелійскій 15—15 1/2
« Анадоискій —

БРАШНА.

Одески, съ А. т. 100, единътъ чувалъ отъ
1-во кач. гр. 120—124; отъ второ кач. гр.
112—116 Браиски единътъ чувалъ, съ А. т.
100, подъ знакъ 00000 гр.—подъ знакъ 0000
гр.—подъ знакъ 000 и 00 1/2 108а подъ знакъ 00
и 0 1/2 гр. 88 Галацки съ А. т. 100, 1-о кач.
гр. 102, 2-о и 3-о гр. 95—90. Мѣстны корави
и мѣкы, съ А. т. 100, чувалътъ гр. 96.

ПЛАТНА И ПРЕЖДЫ.

Махудиѣ Т. клоди, съ А. т. 105. 6 1/2 до 6 7/8 Либр
« по хубави 7 « 8 3/4
« Мексиканскы 7 3/4 « 8 3/4.

0/14 гр. 64 до 65
Батервортъ Братеръ . . . 66 « 67
Харли 64 « 65
« таклитѣ 62 « —
Шадвичъ Втора 54 « —
« по долия 51 « —
М. М. 57 до 58
Кронтоно таклитѣ . . . 64 « —
Клей 62 « —
« 16/24 70 « —
Клей 82 « —
Кронтоно 89 « 90
« таклитѣ 75 « —
Ватеръ 8/14 48 « 50
« 4/10 повтрон . . . 48 « —
« 77 до 80
Мюлеръ 4/6 47 « 49

КОЛОНИАЛНЫ.

Кафе ріо, съ А. т. 100; 100-тѣхъ омы
1380—1350; 2-о кач. 1240—1280; 3-о
1100—1180; Мокѣ оката гр. 14—15 съ
104. Захаръ, Гол. съ А. т. 100, кантарътъ
218; французскы, А. т. 103, кант : 225—22
главы отъ 5 килогр. 252 кантарътъ; на
отъ 3 килогр. до 2, съ А. т. 100, 260
кантар. Инперъ, А. т. 104, оката гр. 9—
Карафилъ, А. т. 104, ок. гр. 26—27. Тем
гр. 104, кантарътъ гр. 240—280. Сир
венгалско, А. т. 104, ок. 125—140. Масл
гр. 50—70. Газове американскы кассата гр.
55. Спермацетъ отъ 8—8 1/2 килогр. мас
гр. 63—67, отъ 11 килогр. кас. гр. 90.
Кжрмжъ. А. т. 104. ок. гр. 41—43.